

DE ERELIJST

Kelly Collins

De Erelijst

Kelly Collins

De Erelijst
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2021 Dutch Venture Publishing
Auteur: Kelly Collins
Vertaling: Marije Minkman
Oorspronkelijke titel: The Dean's List

Omslagontwerp: Jen Minkman / Dutch Venture Publishing
Tekstredactie: Simone Lier

Eerste druk januari 2021
ISBN 978-94-03612-45-4
NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1

Mijn maag trok samen van de honger. Eten was een luxe geworden die ik me niet meer kon veroorloven. Toen ik vanochtend het keukenkastje opendeed lag er alleen nog een doos magnetronpopcorn en stukjes cornflakes die ooit uit de doos waren gevallen.

Het schijnt dat seks geld in het laatje brengt, maar dat blijkt niet uit de gierige klootzakken die naar The Grind komen om naar de barista's in bikini te loeren. Terwijl ik hun koffie klaarmaak en hun kaneelbroodjes warm maak, staren ze naar me.

Ik keerde het fooienpotje om, waar meer twintigcent-muntjes in zaten dan dollars. Het kleingeld rolde over het tafelblad en landde op de leren bank bij mijn favoriete tafeltje. Ik telde de fooi die ik had gekregen bij elkaar op terwijl het zonlicht door het raam viel.

Vandaag was een teleurstellende dag. Van veertig dollar zou ik nauwelijks mijn vervoerskosten kunnen betalen. Hoe zou ik de huur kunnen betalen? Hoe zou ik eten kunnen kopen?

Tot nu toe had mijn trots me ervan weerhouden hulp te vragen, maar ik zou nu toch Jade moeten bellen. Ik had haar nauwelijks gezien de laatste tijd, maar voor zover ik kon inschatten zat zij financieel in een betere positie. Zij zou een plan hebben, dat had ze altijd. Ik liet mijn hoofd met een bons op de tafel vallen, deed mijn ogen dicht, en vroeg het universum in stilte om hulp.

Kelly Collins

‘River, probeer je jezelf buiten westen te slaan?’ Ik schrok van de plotselinge verschijning van Jade. Ik had het universum om hulp gevraagd en daar stond ze: in het midden van een leeg café dat stonk naar muffe koffie en verbrande toast.

Ze schoof naast me op de bank en trok me tegen haar enorme cup dubbel D aan. Het druisde tegen de natuurwetten in dat ze überhaupt overeind kon blijven.

‘Oh, Jade, ik ben zo blij dat je er bent.’ Katachtige, groene ogen keken me aan van achter een pony met honingblond haar. ‘Ik weet niet meer wat ik moet doen. Ik heb een echte baan nodig, en wel nu. Ik heb een baan nodig met een waanzinnig salaris dat me de vrijheid geeft om te studeren als dat moet. De lessen beginnen volgende week al. Ik heb een wonder nodig.’ De wanhoop was duidelijk in mijn stem te horen. Ik was niet van het overdrijven en Jade wist dat. Als ik zei dat het niet goed ging, dan ging het ongelofelijk slecht.

‘Schat, er zijn geen wonderen, alleen oplossingen. Hoe erg is het?’

‘Deze maand moet ik kiezen tussen eten of de bus. En dat is lastig want als ik loop krijg ik honger en als ik de bus neem ook. Ik ben het gewoon zo zat om honger te hebben.’ Ik herkende mijn eigen stem bijna niet. Ik klonk meer als een zeurderige tiener dan als de onafhankelijke vrouw die ik was. ‘Mijn studentenlening moet betaald worden. Mijn telefoon wordt bijna afgesloten. Hoe overleef jij dit in hemelsnaam?’

Jade leunde naar achter. Haar uitdrukking was gesloten. Haar ogen gleden over mijn lichaam. Vandaag was “beroependag” geweest bij The Grind en ik had me verkleed als sexy verpleegster. Mijn stethoscoop hing nog om mijn nek tot op mijn blote buik. Op mijn witte beha stonden twee rode kruizen, precies waar mijn tepels zaten. Mijn slipje was ook wit met een rood kruis. We zochten bij The Grind de grenzen op van wat toegestaan was voor een koffiebar. Er moest toch geld in het laatje komen.

Jade keek naar het meisje dat achter de toonbank stond en haar manicure aan het inspecteren was. Op de toonbank stond een lege foaienpot. ‘Je ziet er beter uit dan de andere meiden die hier

De Erelijst

werken en je verdient duidelijk ook meer.’

‘Deze outfit zou vroeger een gegarandeerd succes zijn geweest, maar door de dalende koersen is dure, exclusieve koffie niet het allerbelangrijkste voor zakenmannen. Ik hoop dat het morgen beter is. Dan is het gebakjesdag.’ Als ik tepelkwastjes zou dragen en ze zou laten draaien, dan zou ik misschien genoeg kunnen verdienen om een tweedehands boek voor International Business te kunnen kopen. En een buskaart. Dat zou eens wat zijn. Momenteel kon ik niet eens een potlood betalen.

Het was niet altijd zo erg geweest. Vorig semester was ik mijn dienst op zondag kwijtgeraakt. Dat betekende veel minder fooi, dus was mijn situatie onhoudbaar geworden.

Ze keek me warm en zusterlijk aan – een blik die zei *Ik kan dit oplossen*. En ik was wanhopig genoeg om me in Jades wereld te willen storten en een schuilplaats te vinden. *Zij had het voor elkaar*. Op de een of andere manier.

‘Wat als ik je aan een baan zou kunnen helpen waar je meestal meer kleren zou kunnen dragen en in een week meer geld zou verdienen dan je hier in een maand verdient?’ Jade sprak snel en haar stem ging omhoog aan het eind van de zin. Toen ze klaar was, hield ze haar adem in en wachtte.

‘Dan zou ik volmondig ja zeggen. Het kan niet anders dan dat het beter is dan hier werken. De gemiddelde klant van The Grind is van middelbare leeftijd, zakenman en voortdurend geil. Niks mis mee, maar ze komen hier niet voor de koffie.’ Dat was bijzaak.

Jade keek uit het raam en leek op te gaan in de stroom van zakenlui die zich na de lunch weer naar hun werk haastten. Ze haalde een keer diep adem, alsof ze naast zuurstof ook iets uit de lucht probeerde te zuigen. Moed?

‘Laten we het over geile zakenmannen hebben. Je moet voor altijd je mond houden over wat ik je nu ga vertellen. Geloof me, als het naar buiten komt dan krijg je de FBI en de CIA achter je aan. Ze zullen je verslinden.’

‘Als het je doel is om me bang te maken: dat gaat je niet lukken. Je hebt het gewoon niet in je. Je draagt een Hello Kitty-pyjama en drinkt koffie met karamelsmaak: wie kan er nou bang

zijn voor iemand die van katten en karamel houdt?’

‘Je moet de kracht van een karamel macchiato niet onderschatten. Zeker een dubbele niet. De cafeïne alleen al is dodelijk.’

Ze nam haar tas, pakte twee energiedrankjes eruit en gaf me er eentje. Het was het soort drankje dat je niet voor je plezier kocht, maar alleen als je het echt nodig had. Ik vroeg me af waarom ik in hemelsnaam 300 milligram aan cafeïne nodig zou hebben nu mijn dienst er al op zat.

‘Ben je een huurmoordenaar? Is dat waarom je er zo fit uitziet?’, vroeg ik terwijl ik het drankje genaamd “Bang” openmaakte. Ironisch wel.

‘Nee, ik vermoord niemand, maar als je niet stil bent en luistert, dan begin ik misschien met jou. Weet je nog dat ik je vertelde dat ik in de servicesector werk?’ Ze begon zachter te praten. ‘Nou, dat is de waarheid. Ik geef heel veel service.’ De woorden kwamen er bijna sensueel uit.

‘Waar heb je het over? Ben je niet de conciërge bij dat chique hotel op Fifth Avenue?’ Ik zou zweren dat ze me had verteld dat ze de conciërge was. Misschien had ze ook iets gezegd over klanttevredenheid. De kleren die ze droeg maakten wel duidelijk dat ze heel wat fooi kreeg.

‘Ik heb nooit gezegd dat ik conciërge was. Ik heb gezegd dat ik er verantwoordelijk voor was dat de wensen van klanten bevredigd werden. Ik heb geprobeerd een baan te vinden, maar een bachelor-diploma is gewoon niet meer genoeg tegenwoordig.’ Ze stond op van het bankje en ging tegenover me zitten. Het was duidelijk dat ze me iets belangrijks ging vertellen en me recht aan wilde kunnen kijken. ‘Heb je ooit gehoord van De Erelijst?’

De cafeïne van het energiedrankje stroomde door mijn aderen. ‘Uh, ja... ik stond de laatste drie jaar van mijn bachelor op de Erelijst. In het eerste jaar was ik alles nog aan het uitvogelen.’ Wat had dit in vredesnaam te maken met geld verdienen?

Jade verschoof, zodat ze tegen de muur aan kon leunen. Ik ging recht tegenover haar zitten.

‘Nee, denk aan de roddels die je gehoord hebt. Ik heb het over “De Erelijst”’. Ze legde de nadruk op “Ere”. ‘Denk aan geheime

De Erelijst

genootschappen, zoals de Illuminati of de vrijmetselarij.’

‘Probeer je me bij een religieuze sekte te krijgen? Dat gaat je niet lukken. Religie en ik zijn geen goede match.’ Jade wist dat ik het levende voorbeeld was van hoe de dochter van een dominee zich *niet* moest gedragen. Toen ik betrapt werd terwijl ik de zoon van de burgemeester aan het pijpen was achter het spreekgestoelte van mijn vader, werd me verteld dat ik naar de hel zou gaan.

‘Hou je mond en laat het me uitleggen.’ De manier waarop ze naar me keek maande me tot stilte. ‘De Erelijst is een exclusieve groep mensen die het doel heeft de universiteit en de studenten succesvol te maken.’

‘Perfect, wat kunnen ze voor me doen?’ Haar teruggetrokken houding deed me vermoeden dat ze om de waarheid heen zou draaien. Sterker nog, ik kende Jade goed genoeg om te weten dat het weleens een uur kon gaan duren. ‘Vertel me gewoon hoe het zit.’ Ik had geen tijd voor haar getreuzel. Ik moest beslissen of ik bus naar huis kon nemen of er beter voor kon springen.

Ze trommelde met haar vingers op tafel alsof ze een essay aan het typen was dat gisteren af had moeten zijn. ‘De Erelijst is erop gericht dat studenten “sponsors” zoeken in hun onderzoeksgebied. Deze sponsors kunnen heel “behulpzaam” zijn.’ De aanhalingstekens om de woorden sponsors en behulpzaam waren duidelijk te horen.

‘Je spreekt nog steeds een andere taal. Gewoon in het Nederlands deze keer. Als ik niet beter zou weten, zou ik denken dat je me vraagt om mezelf te prostitueren.’

‘Laat het me uitleggen.’ Haar geschokte gezichtsuitdrukking vertelde me dat ik goed zat.

Mijn hart bonkte in mijn keel en mijn maag voelde alsof hij zich ging omdraaien. Zachtjes ging ik verder. ‘Shit, je vraagt me *echt* om een hoer te worden. Ik geloof niet dat jij je eigen lichaam hebt verkocht. Onmogelijk.’ Ik kon me niet voorstellen dat Jade iets met prostitutie te maken zou hebben. Ze was altijd zo... zo netjes. Ze volgde altijd de regels. Ik was minder in shock geweest als ze me verteld had dat ze eigenlijk een man was.

Ze keek de zaak rond en leek te ontspannen toen ze zag dat

Kelly Collins

we alleen waren. Er was niemand in de buurt die haar geheimen zou kunnen horen. The Grind was rond deze tijd zo stil als een mortuarium.

‘Shhh, hoer is zo’n lelijk woord.’ Haar stem klonk zachter dan ik hem ooit gehoord had. ‘Ik heb een aantal adviseurs, ook wel mentors of sponsors genoemd. Ze zijn succesvol in de sector waarin ze werken. Ze werken in het management van de service-sector – mijn specialisme. Ze doneren ontzettend hoge bedragen aan de universiteit – aan mijn programma. Ze zorgen voor mij. En in ruil zorg ik voor hen.’ Ze pakte het blikje energiedrank en nam een slok alsof ze net een marathon had gelopen.

‘Je neukt met mannen voor geld? Hoeveel mannen? Steunt de school dit?’ Ik leunde voorover en fluisterde de woorden. ‘Neuk je ze wekelijks?’ Hoe kon het dat ik gemist had dat ze haar lichaam verkocht? We hadden elkaar de afgelopen maanden minder gezien dan voorheen. Ik had haar gemist, maar we hadden het allebei druk met studie en bijbaantjes. Dat dacht ik althans. *Dit* had ik niet gedacht.

Ze sloeg op de tafel en keek me indringend aan. Zo had ze me alleen aangekeken toen ze me vertelde dat we naar New York zouden verhuizen na de middelbare school. ‘River. Luister naar me.’ Ze eiste mijn aandacht en ik zou luisteren. Altijd als Jade een plan had werd mijn leven er uiteindelijk beter van. ‘Ik snap dat je in de war bent maar het is belangrijk dat je dit met niemand bespreekt. Begrepen?’

‘Ik heb nooit aan je moeder verteld dat je als een groupie achter die band aan gereisd bent. Ik heb nooit aan Meneer Esly verteld dat je oma niet echt was overleden tijdens onze examens. Je kent me.’

Ze reikte over de tafel en pakte mijn hand stevig vast. Mijn hand vasthouden kon alleen betekenen dat het echt serieus was.

‘Oké, nou... De Erelijst is alleen voor afgestudeerde studenten. Hoogopgeleide mannen en vrouwen. Geen frivole minderjarigen. Ik was blut, net als jij. De mogelijkheid werd geboden en ik heb hem met beide handen aangegrepen.’

‘Jij. Dit. Hoelang al?’ Ik zou mezelf de slechtste vriendin ooit

De Erelijst

vinden als ze zou zeggen dat het al jaren zo was.

Jade verzon geen excuusjes. Zo was ze niet. 'Een paar maanden.' Ze liet mijn hand los en leunde achterover. Ze strengelde haar vingers in elkaar en bracht haar handen naar voren.

Knak.

Knak.

Knak.

Ik kromp ineen door het geluid van haar knakkende vingers. Ze wist dat ze hiermee mijn onverdeelde aandacht zou krijgen.

'Ga verder.' Nu zou ze me vertellen over de mogelijkheid om mijn lichaam te verkopen. Gebeurde dit echt?

'Er zijn drie vacatures en de sollicitatiegesprekken worden momenteel gehouden. Er zijn maar twee vacatures waar je kans op maakt, aangezien je geen penis hebt.' Haar toon was zakelijk.

'Ik moet een interview doen om een hoer te kunnen worden?' Mijn harte bonkte zo hard dat Jade het wel moest horen. *Een hoer? Echt?*

Hoofdschuddend keek ze me aan. 'Hoe vaak heb je niet een onenightstand gehad waar je niks aan overhield behalve een kater?'

'Nu klinkt het alsof ik sowieso al een hoer ben.' Ze leek te schrikken van mijn reactie. 'Ik ben geen slet, ik ben experimenteel.' Ik probeerde de spanning weg te nemen met een grapje. 'De gemiddelde vrouw heeft zes bedpartners gehad tegen de tijd dat ze dertig is. Met mijn vijfentwintig heb ik er acht gehad. Dus ik ben gewoon een uitslover.'

'Ik heb nooit gezegd dat je een hoer bent. Ik zeg alleen dat je veel geld kan verdienen door een uitslover te zijn.' Een listig lachje verscheen om haar mond. 'Dat aantal is gemiddeld minder dan één per jaar. Dat is erg ver verwijderd van "hoer". Je bent eerder een maagd. En dat kunnen we veranderen.'

'Ik snap het niet, Jade. Hoe kan het dat ik dit niet wist?' Ik liet mijn hoofd in mijn handen vallen. Ik had geen idee gehad wat mijn beste vriendin uitspookte.

'Ik moest het geheim houden om mee te kunnen doen. En ik moest meedoen om te overleven.' Haar net zo krachtige stem klonk ineens bedrukt. 'Een paar maanden geleden zat ik in precies

dezelfde situatie als waarin jij je nu bevindt.’

‘En je wil mij in dezelfde situatie waarin jij je nu bevindt.’ Zou ik het overwegen? Kon ik het me veroorloven om het niet te overwegen? Ik leunde met mijn ellenbogen op tafel en liet langzaam mijn hoofd op mijn handen zakken. Ik hoorde de drukke geluiden van New York nauwelijks, terwijl mijn gedachten met honderd kilometer per uur door mijn hoofd schoten. Zou ik dit echt kunnen? ‘Ik luister. Vertel me alles.’

‘Mijn baas heeft me gister gevraagd of ik nog knappe vriendinnen heb die interesse zouden hebben. Ik dacht aan jou, maar ik wist het niet zeker. Aangezien je vader een man van God is, wist ik niet of je hel en verdoemenis zou riskeren. Ik weet dat je relatie met je ouders niet erg gezond of perfect is, maar...’

“Niet gezond” klinkt alsof het herpes is of zo. Ze twee keer per jaar zien is niet eens een echte relatie. Ga door.’

Jade was op school altijd goed geweest in debatteren. Ze zou Superman een paarse cape kunnen verkopen. Ik was benieuwd hoe ze dit aan mij zou verkopen.

‘Je zou gekoppeld worden aan mensen die invloedrijk zijn in jouw sector. Aangezien je een bachelor in Business hebt is je sector groot en met jouw uiterlijk zou je een groot publiek hebben. Veel mannen met héél veel geld.’

‘Veel mannen? Oké, geweldig. Maar ben je vergeten dat dit allemaal illegaal is?’ Ik keek haar met grote ogen aan.

‘Het is niet illegaal. Wie biedt er niet iets aan in ruil voor spullen of diensten? Het is een grijs gebied. Je kan diensten aanbieden in ruil voor kleding, sieraden, vakanties, auto’s en natuurlijk ook voor geld. Het zijn cadeaus en onze mentors zijn heel vrijgevig. Prada, Gucci, Chanel, Dior... seks hebben na een afspraakje is niet illegaal.’

Dat soort cadeaus kregen meisjes zoals ik niet. Ik was meer het type tweedehands – de koningin van de kringloop.

‘Waarom zou een man zoveel betalen voor één nacht?’

‘We geven ze iets wat ze nergens anders kunnen krijgen. Het is alsof ze naar die winkel gaan op de campus voor zo’n T-shirt met een uniek monogram. Je weet wat je krijgt als je daar iets koopt.’

De Erelijst

Het is van hoge kwaliteit, niet goedkoop en je weet wat je eraan hebt. Zie jezelf maar als een luxeaankoop.'

'Ik ben geen T-shirt, Jade. Ik pas niet bij iedereen.' Kon ze me niet met iets vergelijken wat aantrekkelijker was dan een T-shirt?

'Nee, dat zie je verkeerd. Jij kan je aan alles aanpassen. Je past overal.' Jades telefoon ging af en ze pakte hem uit haar tas. Ze keek naar het scherm, negeerde de oproep en smeed hem terug in haar tas. 'Laat je ouders je zelfrespect niet van je afnemen.'

Mijn ouders? Die hadden mijn zelfrespect lang geleden al de nek omgedraaid.

'Oké, ik heb interesse. Wat zou ik precies moeten doen?'

'Je kan eten in restaurants met Michelinsterren, slapen in vijfsterrenhotels en je komt aan de lopende band klaar. Wie zou dat nou niet willen?'

Dus de mentors waren ook goede minnaars. Het klonk erg overtuigend. Maar kon het echt zo simpel zijn? Zou ik seks kunnen hebben in ruil voor geld?

'Hoeveel mannen zou ik moeten "vermaken"? Hoe zou ik het anders kunnen noemen? Vergezellen? Dateren? Neuken? Het kwam neer op geld in ruil voor seks.

'Je kan er zoveel of zo weinig doen als je zelf wilt. Ik ben begonnen met een groter aantal en hou het nu bij twee dezelfde. Ik heb vier avonden per week "schoolactiviteiten". Soms nemen mijn mentors me mee op reis.'

'Oh, mijn God, dus toen je zei dat de school je naar die conferentie in Californië had gestuurd was je daar met je mentors?' Ze was een week weg en kwam terug met een gebruinde huid en een nieuwe garderobe. Kort na dat reisje trok ze in een nieuw appartement. Ik had het nog niet gezien. 'Het appartement waar je woont... is dat... Oh, jij leugenachtig sletje. Je zei dat je verhuisde om dichterbij je werk te wonen. Je werk is *in* dat nieuwe appartement.' Ze was mijn beste vriendin. Hoe kon het dat ze zo makkelijk tegen me gelogen had?

'Ik had er veel moeite mee om het verborgen te houden toen we samenwoonden. Zij wilden meer tijd samen en dat kon ik ze niet geven zonder jou achterdochtig te maken.' Ze bewoog onrustig

terwijl ze me alles vertelde. ‘Ik kreeg een ultimatum. Ik moest of meer tijd met ze doorbrengen of het opgeven. We hebben onderhandeld en we kwamen uit op de beste oplossing.’ Ze was normaal heel rustig, maar nu zag ik dat ze zich niet op haar gemak voelde.

‘Je had het me kunnen vertellen.’ Ik voelde me... verraden. Ik dacht dat we geen geheimen voor elkaar hadden.

‘Dat kon niet. Het was tegen de regels.’ Ze klonk verdrietig.

‘Wow, oké. Dus wat gebeurt er met dat appartement als ze je niet meer willen?’ Ik wilde haar daar niet mee confronteren, maar ik wilde het wel weten. Ze zat pas een paar maanden in haar nieuwe woning. Een paar maanden en ik wist van niks.

‘Mijn mentors hebben een jaarcontract met me getekend, of ze nou van mijn diensten gebruikmaken of niet. Ze wonen niet bij me. Ze komen vier nachten per week langs. Soms is het vaker en soms minder vaak. Maar het is in elk geval geregeld voor het komende jaar.’

‘Ik weet niet wat ik moet zeggen.’ Ze had me zoveel informatie gegeven dat het moeilijk was om te verwerken. Jade. Een prostituee. Wow. Ze leek gelukkig. Was ik blij voor haar? Ik geloof het wel.

‘Je hoeft niets te zeggen. Ik snap hoe je je voelt.’ Ze keek om zich heen. ‘Slechtbetaalde baantjes, geen uitzicht op iets beters, en dromen die groter zijn dan je je kan veroorloven.’ We hadden het allebei moeilijk gehad, maar toen was alles anders geworden voor haar. Een uur geleden wenste ik dat ik haar wereld in kon stappen. Nou, misschien kon ik dat ook.

‘Vertel me meer over deze mentors. Zijn ze oud en afgeleefd?’ Ik had allerlei associaties bij het woord “mentor”. Oude vieze mannetjes met parkinson die verlekkerd naar mijn naakte lichaam zouden staren stond bovenaan het lijstje. Ik keek om me heen en realiseerde dat dit precies was wat er bij mijn huidige baan gebeurde. Maar ik kreeg er nauwelijks meer dan vijf dollar voor. Ik kreeg er zeker geen appartement voor.

‘Nee, een van mijn mentors is vijfenveertig. De ander is tweeënvijftig. Dat betekent niet dat ze niet oud kunnen zijn. Ik heb ze gezien van tachtig, maar ook van vijfendertig. Gemiddeld

De Erelijst

zijn ze tussen de veertig en zestig.’

Ik heb oudere mannen altijd leuk gevonden. Niet opa-oud, maar tien tot twintig jaar ouder is perfect voor me. Ik vind de volwassenheid van oudere mannen aantrekkelijk.

‘Zestig. Fuck.’ Mijn nerveuze lachje trok de aandacht van een aantal klanten die binnen waren gekomen.

Jade leunde naar voren en fluisterde, ‘In het begin kreeg ik daar beneden weinig actie. Veel van hen willen alleen op je gezicht of tussen je borsten klaarkomen.’ Ze trok haar wenkbrauwen op en kreeg een twinkeling in haar ogen waar alle mannen waarschijnlijk voor zouden vallen.

‘Dat meen je niet. Je verdiende geld door mannen...’ Hoe kon ik het haar kwalijk nemen: ik had wel ergere dingen gedaan en er minder aan overgehouden.

‘Shhh. Dat is deel van de onderhandeling. Je vult een formulier in dat erg lijkt op een arbeidsovereenkomst. Je kan je grenzen aangeven. Als je een hekel hebt aan anaal dan kan je dat aangeven. Als je geen zin hebt in seksspeeltjes of een bad vol pudding dan kan je dat ook opschrijven. Over het algemeen ben je wel populairder als je voor alles openstaat.’

‘Een bad vol pudding? Echt?’ Nou ja, dat zou er met zeep en water ook weer vanaf gaan.

‘Het zou kunnen. Sommigen willen gewoon uiteten en praten.’

‘Ze hebben je betaald om te praten?’

‘Ja.’

‘Ongelofelijk. Ik zou die praters prima vinden.’ Zou het mogelijk zijn alleen de praters te krijgen?

‘Zo makkelijk is het niet. Na een paar maanden verschillende mentors geprobeerd te hebben, vroegen sommige om exclusiviteit. Ik zie alleen hem en zijn partner.’ Ze keek me aan met een blik die ik herkende als *veroordeel me niet*. ‘Ja, ik doe ze allebei. Het werkt voor ons allemaal.’ Wie was deze vrouw? Wat was er gebeurd met mijn beste vriendin?

‘Partners? Als in meervoud? Wie zijn deze mannen? Ik heb je nooit een naam horen noemen.’ Deze geheimen hadden me mijn beste vriendin ontnomen.

‘Dat is deel van de afspraak. Ze blijven anoniem en ik kan mijn studie zonder schulden afronden. Ik krijg te eten en een plek om te wonen. Het is mijn doel om een goede relatie op te bouwen met deze mensen. Ze werken in mijn sector en ze hebben de connecties die ik nodig heb.’

‘Raak je ooit aan ze gehecht? Ben je niet bang om verliefd te worden?’ Zou het mogelijk zijn een intieme band te hebben en het toch oppervlakkig te houden? Leidt intimiteit niet tot liefde?

‘Je moet niet verliefd worden. Ik wist toen ik begon dat dit geen echte relatie is. Het is een baan. Ik geef hun wat ze willen en zij geven mij wat ik nodig heb. De enige manier om hiermee om te gaan is door dat te onthouden.’ Er klonk twijfel door in haar stem.

‘Zijn ze getrouwd?’ Hoe zou ik het vinden om een minnares te zijn? Ik had dan misschien seks met meerdere mannen gehad, maar ik had nooit iemand bedrogen. Niemand had ooit met mij iemand anders bedrogen.

‘De mannen die ik zie zijn voor zover ik weet single. Ik weet dat dit heel veel is om te verwerken, maar het telefoontje dat ik net kreeg was van mijn baas. Ze wil dat ik je naar haar kantoor breng voor een interview en om je te leren kennen. Als je interesse hebt. Wat denk je ervan?’

Wat dacht ik ervan?

Ik draaide me omenkeek de bijna lege koffiebar rond. Mijn collega rolde haar ogen na een ongetwijfeld clichématige opmerking die de klant tegenover haar had gemaakt. Geen klote-opmerkingen en klotefoaien meer. Wat had ik te verliezen?

‘Laten we gaan. Kan ik in elk geval langs huis om me om te kleden? Ik weet niet of deze zustersoutfit erg passend is.’ Mijn blik viel op mijn wulpse rondingen. Ondanks de goedgeplaatste rode kruizen had ik maar veertig dollar verdiend vandaag.

Overwoog ik dit echt? Dit was niet hoe ik was opgevoed, maar gezien de mening die mijn ouders over me hadden was het niet veel erger dan ze al van me verwachtten.

Hoofdstuk 2

We gingen direct naar haar appartement om haar kledingkast te plunderen. Gelukkig had ze nog een paar jurken in de kast hangen voor als ze een paar kilo zou afvallen. We hadden ongeveer dezelfde maat, behalve dan dat haar borsten groter waren. Haar voorgevel was bijna een airbag, terwijl de mijne meer leek op ballonnen. Jade gaf me een van haar jurken.

Ook gooide ze een paar hakken mijn richting uit. Toen ik ze oppakte en omdraaide, zag ik dat de zolen rood waren. Meisjes die opgegroeid waren in de kerk droegen geen schoenen met rode zolen.

Ik maakte een sprongetje van blijdschap. ‘Dit zijn gewoon Louboutins. Hoeveel paar heb je?’ Ze liep haar kledingkast in en haalde nog drie paar tevoorschijn: zwart, blauw en rood. ‘Ik houd deze.’ Ik trok de schoenen aan en liep over het beige tapijt.

‘Eén van de voordeeltjes is dat ik een personal shopper en een rekening bij Bloomingdale’s heb. Elke twee weken wordt een verwenpakket bezorgd met alles wat ik nodig heb.’ Ze trok me de badkamer in – de enorme, hotelachtige badkamer.

Alles was van marmer. Er waren meer douchekoppen dan ik lichaamsdelen had die besproeid moesten worden. De badkuip was zo groot dat er makkelijk drie mensen in zouden passen. Gezien haar nieuwe lifestyle was dat waarschijnlijk nog nodig ook.

Het zou een understatement zijn om te zeggen dat ik in shock

Kelly Collins

was. Een paar maanden geleden woonde mijn beste vriendin in een klein huurappartement in een buitenwijk en nu woonde ze in alle luxe op Fifth Avenue.

‘Je bent waarschijnlijk van top tot teen in sperma bedekt om dit allemaal te krijgen. Laat me je huid voelen.’ Ik liet mijn vingers over haar huid glijden. ‘Het moet wel zacht en soepel zijn door al dat vocht.’ Ze sloeg mijn hand weg en duwde me richting de wastafel.

‘Hou op. Straks krijg ik er spijt van dat ik je hebt uitgenodigd voor de club. Sandra wacht op ons, dus laten we ervoor zorgen dat je klaar bent. Je moet eruitzien als een model en je gedragen als een engel als je in het openbaar bent – niet vloeken. Als je alleen bent met je mentor mag je alles zijn wat hij wil.’

Het drong ineens tot me door. Dit was niet gewoon een verkleedpartij. ‘Ik snap het. En hoe zit het met mijn rooster?’ Ondertussen zocht ik in haar make-uptasje naar een blusher. Zelfs haar make-up was het beste van het beste.

‘Het is een onderhandeling. Als je lessen hebt op maandag, woensdag en vrijdag, dan ben je op de andere dagen beschikbaar. Als je een keer een dag niet kan dan bel je Sandra, zodat je die dag als niet beschikbaar in het rooster staat. Mijn situatie is anders: ik ben altijd van mijn mentors en ik zorg ervoor dat ik beschikbaar ben voor hun behoeftes.’

‘Hoe zit het met daten?’ Ik dacht al die tijd dat ze heel veel dates had omdat ze het zo druk had. ‘Hoe kan je een privéleven hebben als al je tijd van iemand anders is?’

‘Dat doe ik niet. Mijn opleiding en toekomst zijn belangrijker. Ik heb vier maanden geleden besloten dat als ik daten voor een tijdje opgeef, ik later alles kan hebben wat ik wil. En ik heb geluk gehad. Mijn mentors zijn allebei mooie en geweldige mannen.’ Ze pakte een roze lipgloss en maakte mijn lippen op. Toen ze klaar was draaide ze me om zodat we allebei in de spiegel keken. ‘River Roberts, hoe wil je dat je toekomst eruitziet? We weten allebei dat een bachelordiploma niet veel beter is dan dat van de middelbare school. Je hebt een masterdiploma nodig om echt mee te doen.’ Ze ging met een tissue over mijn mondhoeken, tot mijn lippen er

De Erelijst

perfect uitzagen.

‘Zo triest. Al die jaren op school en ik ben nog steeds nergens voor gekwalificeerd.’ Misschien hadden mijn ouders gelijk. Misschien was onderwijs gewoon een verspilling van tijd en geld. Omdat ik niet te veel wilde nadenken over de waarde van onderwijs ondervroeg ik Jade verder. ‘Zeg, wat gebeurt er eigenlijk als iemand gewelddadig wordt? Hoe kan daarmee omgegaan worden in zo’n geheim genootschap?’

‘Ik heb nog nooit een probleem gehad. Sommige mannen vinden dominantie geil, maar dat is altijd deel van de onderhandeling. Omdat elke vakgroep zijn eigen mentors en studenten heeft, regelt iedereen het zelf. Niemand wil dat zijn of haar reputatie aangetast wordt dus gedraagt iedereen zich volgens de regels die de groep opstelt.’ Ze draaide me naar de grote spiegel die naast de deur hing.

Ik staarde mezelf aan in de spiegel en vroeg me af of ik dit kon. Ik had niet veel keuze. Ik had erg weinig opties meer over en terug naar huis wilde ik in elk geval niet.

Ik streek mijn jurk glad. Ik bekeek mezelf kritisch, eerst naar links, daarna naar rechts en toen naar Jade. ‘Wat denk je?’

‘Ik denk dat je eruitziet als een luxe hoer.’ Ze duwde tegen mijn schouder met haar vuist en ik viel bijna om met mijn hakken. ‘We gaan.’

WE STONDEN VOOR DE DEUR van een bescheiden gebouw dat tussen twee advocatenkantoren genesteld was. *Conciërge Services* stond op de deur. Ik had in het tweede jaar van mijn studie Latijn gedaan en ik wist dat conciërge letterlijk “medeslaaf” betekende. Wat grappig dat ik me dat woord kon herinneren. Ik draaide me om naar Jade en gaf haar mijn beste dit-meen-je-niet-blik.

Nu ik voor het gebouw stond was alles ineens veel echter. Ik stond op het punt een sprong in het diepe te wagen, terwijl ik het

Kelly Collins

water nog niet geprobeerd had. Ik was nog nooit in mijn leven zo nerveus geweest.

‘Oh, ik wilde het nog niet zeggen, maar je zal moeten strippen, zodat ze je lichaam kan bekijken. Misschien maakt ze foto’s, misschien niet.’ Haar toon was nonchalant, alsof strippen voor een wildvreemde doodnormaal was. Misschien was dat voor haar ook wel het geval, maar voor mij niet.

Ik voelde maagzuur in mijn keel omhoogkomen. Ik bleef stokstil staan. Mijn hart bonkte als een wilde. ‘Hoe bedoel je, ik moet strippen?’ Een paar mensen die voorbijliepen keken me aan.

Jade trok me dichterbij de deur toe, zodat we meer privacy hadden. ‘Rustig aan. Je hoeft niet te strippen voor je mentors of zo.’ Met haar hand wreef ze over mijn rug. Wilde ze me geruststellen of naar voren duwen? Ik wist het niet zeker.

Ik probeerde het maagzuur dat omhoog was gekomen door te slikken. ‘Een waarschuwing vooraf was wel fijn geweest. Dan had ik me kunnen voorbereiden. Nu wil je dat ik naar binnen ga, terwijl ik weet dat ik over een paar minuten mijn hele boeltje aan een wildvreemde moet laten zien. Ik had in elk geval kunnen scheren.’ Ik haalde een keer diep adem en stak mijn borst vooruit. Ik had verdorie Louboutins aan. Die moesten me toch een beetje moed geven? ‘Oké, het hoort erbij hè? Laten we maar gaan.’ Ik hoorde de kracht die doorklonk in mijn stem en vroeg me af waar die vandaan kwam. Ik was nog steeds aan het trillen van de spanning.

Hoge plafonds, witte muren, een donkere vloer en elegante afwerkingen... ik had niet verwacht dat het er binnen zo mooi uit zou zien. De receptioniste herkende Jade en pakte de telefoon op, waarschijnlijk om Sandra te laten weten dat we er waren. Ik liep de kamer rond. Er hingen originele kunstwerken aan de muur. Er stond een espressobar in de hoek. Ik kreeg het gevoel dat ik een schort om moest doen en een drankje moest aanbieden.

Jade liep naar me toe en fluisterde, ‘Mooi hè?’ Er was verder niemand in de buurt, maar dit was het soort ruimte waar je voor je gevoel wel móést fluisteren.

‘Runt de school dit allemaal?’ Ik had me de hele tijd afgevraagd hoe de universiteit ermee wegwam hun studenten te prostitueren.

De Erelijst

Nu leek het erop dat ze een tussenpersoon hadden waarachter ze zich konden verschuilen: een conciërgeservice. Vanuit businessperspectief was het briljant.

Een jonge man kwam binnenlopen en liep naar de balie waar de blonde receptioniste zat. 'Ik kom theaterkaartjes ophalen. Ik ben Abbot.'

De blondine keek op een overzicht en bevestigde de order. 'Twee tickets voor The Lion King. Hier tekenen alsjeblieft.' De man tekende, pakte zijn tickets en liep de deur weer uit.

De muur aan onze rechterkant opende zich: een geheime doorgang naar een leven vol mysterie en intrige. Ik voelde me net Alice in Wonderland.

Vanaf het moment dat de deur openging voelde ik me beoordeeld worden door de brunette in Chanel-pak die ons op kwam halen. Nu was het echt begonnen. Ik ging rechtop staan en toverde een glimlach op mijn gezicht. Het was net als een lipstick kiezen: je deed hem op en hoopte dat het de juiste kleur was voor de gelegenheid.

Als ze me ging beoordelen wilde ik dat ze mijn hele een meter zeventig in zich opnam. Met de hakken van Jade aan was ik zo nog tien centimeter langer. Ik keek naar Jade en probeerde met mijn blik 'dank je wel' te zeggen. Ik hoopte dat ze mijn dankbaarheid zag voor hoe ze me had aangekleed. De kleding die ik aanhad gaf me het vertrouwen dat ik nodig had om mijn angst zo goed mogelijk te vergeten.

Jade kneep even in mijn schouder en liep naar haar baas. 'Sandra, dit is River Roberts. River, dit is Sandra Tierney.' De vrouw stak haar perfect verzorgde hand uit en gaf me een stevige handdruk. Het was in sterk contrast met de kleine vrouw die voor me stond. Misschien was de wijze van handen schudden haar manier om te laten weten dat je haar niet moest onderschatten.

'Dames, kom binnen.' Ze deed een stap opzij en liet Jade en mij de kamer inlopen. Ik hoorde haar tegen de receptioniste zeggen dat ze niet gestoord wilde worden.

In het midden van de kamer keek ik om me heen. Een donkerbruin bureau, ivoorleurige sofa's, decoraties van bloemen. De

Kelly Collins

ruimte ademde rijkdom. Elegantie. Controle.

‘Ze is prachtig, Jade.’ Sandra liep om me heen alsof het een veiling was en ze een bod overwoog. ‘Heb je piercings of tatoeages?’ Ze pakte mijn haar in haar hand en keek naar de uiteinden. Gelukkig had ik het pasgeleden laten knippen.

‘Nee, ik heb niks op mijn huid.’ Ze glimlachte. Mijn antwoord leek het juiste te zijn.

‘Ga zitten, dames. Maak het je gemakkelijk, zodat we vrijuit kunnen spreken.’ We liepen richting de sofa’s. Ik wachtte tot ze zelf ging zitten. Zij was degene die hier de macht had en ik wilde niets doen om dat te verstoren. Ze ging in een stoel zitten die aan het hoofd stond. Ik ging rechts van haar zitten en Jade tegenover mij.

Ze analyseerde alles wat ik deed. Hoe ik mijn jurk gladstreek. Hoe ik mijn haar achter mijn oren deed. Ze keek naar me terwijl ik haar lichaamshouding kopieerde en precies ging zitten zoals zij. Ik leunde niet naar achter. Ik zat rechtop en wachtte op instructies. Dit spel had ik al vaker gespeeld. Als de dochter van een dominee kende ik de etiketteregels als geen ander.

Ik bleef stil terwijl ze me observeerde. Ik keek naar Jade. Ik leek volledig kalm, terwijl mijn lichaam in een soort *fight or flight*-modus was.

‘River is een interessante naam.’ Haar stem klonk verfind. ‘Zit er een verhaal achter? Ik vind dat soort verhalen fascinerend.’ Ze trok een notitieblok tevoorschijn en begon dingen op te schrijven.

‘Ik heet River Jordan Roberts.’ De vraag over mijn naam was meestal de eerste die gesteld werd. Ik vond het makkelijker om eerlijk te zijn dan eromheen te draaien. ‘Ik ben de enige dochter van een protestantse dominee. Zoals je waarschijnlijk weet heeft de rivier de Jordaan een betekenis voor christenen. Het is waar Jezus werd gedoopt door Johannes en waar de Israëlieten overstaken om in het Beloofde Land te komen. Ik betwijfel of ik voor mijn ouders het beloofde land ben geworden zoals ze hadden gehoopt, maar dat is het verhaal over mijn naam.’

‘Ik vind het geweldig. Je zegt dat je vader dominee is. Is dat een probleem in verband met het werk waar je voor solliciteert?’

De Erelijst

Het klonk wel alsof we het over een functie als bibliothecaris hadden in plaats van een baan waarbij ik mezelf zou prostitueren om collegegeld te kunnen betalen.

‘Ik zie me niet mijn vader opbellen om zijn zegen of toestemming te vragen. Maar mijn opvoeding zou van toegevoegde waarde kunnen zijn. Mijn gedrag is voorbeeldig als het nodig is. Ik heb te maken gehad met mensen van alle rangen en standen en ik ben wettelijk gezien nooit in de problemen gekomen.’

Sandra ontspande en leunde naar achter in haar stoel. Ze schreef nog wat dingen op en keek weer op.

Ik keek vluchtig naar Jade. De manier waarop ze keek vertelde me dat ik een goede eerste indruk had gemaakt.

‘Zeg eens, River, hou je van seks? En zo ja, van welke soort seks hou je het meest?’ Ze trok haar rokje recht en keek me indringend aan. Er zat meer achter deze vraag dan alleen de vraag zelf.

‘Ja. Ik hou van seks. Ik vind een orgasme de grootste egoboost die er is. Ik hou van het bevredigende gevoel dat ik daarna heb. Alsof het ook mijn ziel verzadigt.’ Alles wat ik zei was waar. Ik had altijd van seks gehouden. Ik wist niet of ik geluk had gehad met mijn bedpartners of dat ik een erg gevoelig lichaam had, maar ik kon me geen moment herinneren dat ik er niet van genoten had.

‘Jade heeft je vast al uitgelegd wat we doen. Ik wil benadrukken dat we te maken hebben met belangrijke mensen die veel te verliezen hebben als dit naar buiten zou komen.’ Ze leunde naar voren alsof ze me een geheim ging vertellen. Ik leunde naar voren om er niks van te missen.

Stilte.

Blijkbaar wachtte ze op mijn bevestiging dat ik het begreep.

‘Ik verzeker je dat ik een geheim kan bewaren. Ik ben opgegroeid in een huis dat vastzat aan de kerk en ik heb van vele mensen hun diepste en donkerste geheimen geweten. Ik heb nooit iets gezegd. Geheimen zijn als vampiers – ze kunnen al het leven uit je zuigen, maar ze overleven alleen in de duisternis. Ik zal nooit liegen, Sandra, maar ik zal ook nooit iemands verhalen doorvertellen. Het is niet aan mij om geheimen te openbaren.’

Ze leek verrast door mijn antwoord. Ik keek naar Jade, die op haar lip beet. Had ik het verkeerde gezegd?

‘Ik vind je leuk, River. Je intelligentie en je openhartigheid. Als je op Jade lijkt dan weet je wanneer je je als dame moet gedragen en wanneer als... ik hoeft die zin niet af te maken, hè?’ Ze ging staan, stak haar hand uit, en hielp me omhoog. Ze bekeek mijn handen en maakte een afkeurend geluid. Haar mond vertrok in een blik van afkeer. Ik wilde die blik nooit meer zien. Helaas zouden mijn tenen haar nog meer teleurstellen.

Er veranderde iets voor me. Ik wilde deze vrouw tevredenstellen. Ik wilde dat ze mij zou kiezen. ‘Het spijt me dat mijn handen er zo uitzien. Ik ben voor mijn baantje de hele dag dingen aan het afwassen. Ik kan dit meteen verhelpen.’ Ik kon me eigenlijk geen manicure veroorloven, maar ik zou ervoor zorgen dat ik er één kreeg.

‘Daar hebben we onze middelen voor.’ Ze draaide me om en deed de rits van mijn jurk naar beneden. Mijn hart bonkte als een gek. ‘Je moet je kleren uitdoen, zodat ik kan zien wat voor vlees ik in de kuip heb.’ Ze gaf me een klein zetje om aan te geven dat ik naar voren moest stappen. Zodat ik beter te zien zou zijn. ‘Laat je hakken aan, dan zien je benen er geweldig uit.’ Ik had nog nooit gestript voor een vrouw. De keren dat ik dat voor een man gedaan had was het altijd samen geweest: een wedstrijdje wie het eerst naakt zou zijn.

Was het raar dat ik zo enthousiast was om het te maken als hoer? Nee. Ik was enthousiast over het vooruitzicht te kunnen eten, vertelde ik mezelf. Ik was ook opgelucht dat ik de schoenen aan mocht houden en zo een deel van mijn zelfvertrouwen kon behouden.

Normaal zou ik de jurk op de grond hebben gegooid en aan de kant hebben geschopt, maar dit was een sollicitatie. Ik liep naar voren, terwijl ik de jurk van mijn rechterschouder liet glijden. Hoe zou ik strippen voor een klant? Verleidelijk. Heupwiegend deed ik drie stappen naar voren en keek over mijn schouder. Jade kon nauwelijks haar lachen inhouden. Toen ik me naar hen omdraaide viel de jurk van me af.

De Erelijst

Mijn zijden ondergoed zat perfect om mijn lichaam heen. Het drukte tegen mijn tepels, die hard werden. Ik was niet opgewonden. Ik had het gewoon koud omdat ik midden in een ruimte met airconditioning stond met bijna niks om me heen. Gelukkig had ik mezelf altijd verwend met mooi ondergoed. Je mooi voelen begon met de basis.

‘Draai je om.’ Sandra’s stem was rustig maar bevelend. Ik draaide langzaam een heel rondje terwijl ze haar ogen over mijn lichaam liet glijden. Ik vroeg me af of ze kon zien hoe ik trilde.

‘Sport je veel, River?’ Ze keek naar mijn lichaam. ‘Je ziet er prima uit, maar ik vraag me af hoe het zit met je uithoudingsvermogen. Sommige meiden hebben dat van nature. Ben jij er zo één?’

Ik was gezegend met een afgetraind lichaam en een mooi gezicht, terwijl ik niet heel veel moeite hoefde te doen om in vorm te blijven. Ik liep wel veel en ik zorgde goed voor mezelf door gezond te eten. Als ik geld had om het te kopen.

‘Ja, ik heb goede genen, maar ik beweeg ook en eet gezond. Ik probeer een paar keer per week yoga te doen, zodat ik flexibel blijf.’

Ze lachte niet echt, maar haar mondhoeken trokken omhoog. ‘Yoga is een geweldige manier om in vorm te raken. Ik raad je aan daarmee door te gaan.’

Yoga zou mijn faillissement betekenen als ik zou stoppen bij The Grind, want ik gaf koffie in ruil voor yogalessen. Maar als ik bij Conciërge Services zou werken zou ik vast genoeg verdienen om lessen te kunnen betalen. Sandra was de baas en als zij dacht dat yoga een goed idee was dan zou ik mijn best doen.

‘Mag ik wat vragen stellen, Sandra?’

‘Ik hoopte al dat je die zou hebben. Kleed je maar aan en kom terug naar de sofa. We bespreken alles daar.’ Ze liep naar de muur toe en drukte op een panel, waarna een andere verborgen deur openging. Erachter verscheen een ingebouwde bar. Er waren een hoop geheimen in dit gebouw. Zelfs de inrichting maakte duidelijk dat deze vrouw het gewend was dingen verborgen houden.

Jade hielp me mijn jurk weer aan te trekken en gaf me een

Kelly Collins

knuffel. 'Gaat het?', fluisterde ze.

'Ja, maar ik weet ik weet niet of ik enthousiast of nerveus ben. Ik denk nerveus. Wie wordt hier nou enthousiast van?'

Dit was overweldigend en het was fijn om haar dicht bij me te hebben. Nu wist ik waarom ze zo afstandelijk was geweest de afgelopen maanden. Ze had een leven gehad dat ze niet met me kon delen. Het was voor haar waarschijnlijk ook een opluchting toen ik akkoord ging met een interview. Nu kon ze in elk geval haar geheimen delen met iemand.

Sandra had een dienblad met drankjes en snacks neergezet op tafel en was weer gaan zitten.

Ik zat op de rand van de sofa en wachtte tot ze het gesprek zou beginnen.

'Het is misschien makkelijker als ik eerst uitleg wie onze klanten zijn en wat ze verwachten. Als je daarna nog vragen hebt dan beantwoord ik die graag. Maar eerst moet je deze vertrouwelijkheids-overeenkomst tekenen om te verklaren dat wat je hier hoort en bespreekt, nooit buiten deze vier muren komt.'

Daar gaan die openhartige gesprekken met Jade. Sandra gaf me een klembord en de papieren. Ik zette mijn handtekening onderaan en ik keek haar verwachtingsvol aan. Het voelde als die ene keer dat ik een Penthouse Forum onder een van de bankjes in de kerk had gevonden. Ik had het onder mijn shirt verstopt en mijn kamer in gesmokkeld. De hele nacht had ik de opwindende stukken gelezen. Het was stout en verboden en dat maakte het alleen maar interessanter. Zouden mijn mentors me zo zien? Stout? Verboden?

Het had me altijd getrokken om op het randje te leven van wat acceptabel was, maar dan onder mijn eigen voorwaarden. Daarom had ik ook zoveel moeite met religie. De regels waren te beperkend. Te rigide.

Sandra pakte de telefoon en vertelde haar receptioniste dat ze een document had dat verwerkt moest worden. Ze nam met het contract ook mijn moed mee. Jade en ik zaten in stilte tegenover elkaar terwijl Sandra wegliep, de foyer in.